

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Tomáše Foltase a Jana Kratochvíla v právní věci žalobce: **S. B.**, zastoupen Mgr. Tomášem Urbanem, advokátem se sídlem Masarykova 3488/1, Ústí nad Labem, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 1292/25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 8. 2024, čj. X, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 6. 2025, čj. 175 Ad 13/2024-67,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Česká správa sociálního zabezpečení rozhodla dle § 56 odst. 1 písm. e) a § 41 odst. 3 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, o snížení stupně invalidity žalobce a o výši jeho invalidního důchodu tak, že žalobci místo invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně náleží invalidní důchod pro invaliditu druhého stupně.

[2] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce námitky, které žalovaná v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítla. Následnou žalobu Krajský soud v Ústí nad Labem v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl.

II. Rozsudek krajského soudu

[3] Krajský soud v rozsudku shrnul relevantní právní úpravu plynoucí ze zákona o důchodovém pojištění a z vyhlášky č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (dále „vyhláška o posuzování invalidity“).

[4] K posouzení námitek žalobce, podle níž měl být hodnocen jako osoba s invaliditou třetího stupně (pokles pracovní schopnosti alespoň o 70 %), soud podle § 52 odst. 1 ve spojení s § 77 s. ř. s. a podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního

zabezpečení, vyžádal odborný posudek zdravotního stavu žalobce od Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále „posudková komise“). Posudek konstatoval, že se u žalobce jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, přičemž stanovil procentní míru poklesu pracovní schopnosti žalobce o 60 %. Dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav žalobce odpovídá postižení uvedenému v kapitole IX., odd. A, položky 6c vyhlášky o posuzování invalidity (dále „položka 6c“). Posudková komise dále odůvodnila, proč zdravotní stav žalobce neodpovídá postižení uvedenému v kapitole IX., odd. A, položky 6d vyhlášky o posuzování invalidity (dále „položka 6d“). Krajský soud posudek posudkové komise označil za dostatečný a přesvědčivý. Krajský soud považoval za nadbytečné provádět žalobcem navržený výslech členů posudkové komise.

[5] Krajský soud se neztotožnil s námitkami žalobce, že splňoval funkční kritéria uvedená v položce 6d. Zdravotní stav žalobce byl dle krajského soudu dostatečně zachycen v posudku a posudková komise přehledně vysvětlila, proč žalobce nespadá pod tuto položku. Žalobce dle názoru krajského soudu dovozuje aplikaci položky 6d bez toho, aby vzal v potaz všechna tam uvedená kritéria. Krajský soud nesouhlasil též s názorem žalobce, že by posudková komise založila své závěry toliko na tom, že je žalobce schopen vykonávat denní směny na funkci recepčního na plný úvazek. Soud dodal, že samotný subjektivní pocit žalobce, že není schopen vykonávat většinu zaměstnání, nemůže být důvodem pro přiznání invalidního důchodu třetího stupně.

[6] Krajský soud tedy uzavřel, že ačkoli posudková komise dospěla k jiné kvalifikaci postižení žalobce, nic se nezměnilo na závěru, že v případě žalobce nejde o invaliditu třetího stupně, nýbrž o invaliditu druhého stupně.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalované

a) Kasační stížnost

[7] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž navrhl zrušit rozsudek krajského soudu i rozhodnutí žalované.

[8] Stěžovatel namítl, že krajský soud vycházel z posudku, který nesplňoval zákonné náležitosti. Posudková komise založila posouzení poklesu pracovní schopnosti na jeho schopnosti vykonávat nynější zaměstnání v plném pracovním úvazku, aniž by zohlednila, že při výkonu tohoto zaměstnání potřebuje specifické podmínky (půlhodinové přestávky po každých dvou hodinách). V návaznosti na to stěžovatel namítl, že krajský soud neprovedl výslech členů posudkové komise. Ti se měli vyjádřit ke skutečnostem, jež ve svých závěrech opomněli zohlednit. Krajský soud si namísto toho o odborné otázce učinil závěr sám, čímž pochybil.

[9] Stěžovatel sporoval podřazení svého zdravotního stavu pod položku 6c, neboť se domníval, že jeho zdravotní stav spadal pod položku 6d. Dle jeho názoru bylo splněno kritérium *poklesu při výkonu lehké zátěže* a kritérium *obtíže v klidu*. Nepodřazení pod položku 6d posudková komise nezdůvodnila. Podle názoru stěžovatele měla posudková komise jednotlivá kritéria této položky individuálně posoudit a vysvětlit, z jakých důvodů

pokračování

nebyla naplněna. Posudek posudkové komise je i v tomto ohledu nepřezkoumatelný. Vedle toho měla posudková komise postupovat dle § 3 odst. 1 vyhlášky o posuzování invalidity.

b) Vyjádření žalované

[10] Žalovaná ve vyjádření uvedla, že krajský soud přesvědčivě popsal, jak ve spise hodnotil obsažené odborné podklady, zejména pak posudek komise. S právním názorem soudu se plně ztotožnila.

IV. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud se dále zabýval tím, zda je kasační stížnost přijatelná. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. totiž platí, že rozhodoval-li před krajským soudem o věci specializovaný samosoudce a kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou. Nejvyšší správní soud přijme kasační stížnost k věcnému přezkumu pouze v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo potřeby překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního pochybení krajského soudu (usnesení NSS z 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, *Ostapenko*).

[12] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[13] Nejvyšší správní soud odkazuje na závěry své ustálené judikatury, z níž plyne, že posouzení stupně invalidity je otázkou odbornou, medicínskou. Rozhodnutí soudu tak závisí především na odborném lékařském posouzení. Správní soud sám zdravotní stav posuzovaného nepřezkoumává. Nejsou-li namítány jiné vady řízení, správní soud pouze ověřuje, zda posudek příslušné posudkové komise je úplný a přesvědčivý (test úplnosti a přesvědčivosti posudku; rozsudky z 25. 9. 2003, čj. 4 Ads 13/2003-54, č. 511/2005 Sb. NSS, právní věta, z 3. 4. 2013, čj. 6 Ads 158/2012-24, bod 13, nebo usnesení z 31. 5. 2023, čj. 5 Ads 129/2021-32, bod 16 a 17).

[14] Z posudku musí být tedy zřejmé, že zdravotní stav posuzovaného byl komplexně posouzen na základě úplné zdravotnické dokumentace i s přihlédnutím ke všem jím tvrzeným obtížím, aby nevznikly pochybnosti o úplnosti a správnosti klinické diagnózy. V posudku musí být dále uvedeno, zda zjištěný zdravotní stav zakládá dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, a pokud ano, které zdravotní postižení bylo vzato za jeho rozhodující příčinu v případě, že příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je více zdravotních potíží (§ 2 odst. 3 vyhlášky o posuzování invalidity). Procentní míru poklesu pracovní schopnosti tedy posudková komise vyhodnotí podle charakteru zdravotního postižení na základě vyhlášky o posuzování invalidity, přičemž zdravotní postižení podřadí podle jeho druhu a intenzity pod příslušnou kapitolu, položku a bod přílohy k této vyhlášce, a současně odůvodní stanovenou míru poklesu pracovní schopnosti v rámci zde stanoveného rozpětí, včetně případného navýšení (rozsudek NSS z 25. 11. 2020, čj. 4 Ads 196/2020-50, bod 19).

[15] Z výše uvedené judikatury vyplývá, že krajský soud není oprávněn posuzovat „správnost“ závěrů posudkové komise, ale toliko úplnost a přesvědčivost těchto závěrů. Nejvyšší správní soud má za to, že této povinnosti krajský soud dostál. Lze odkázat zejména na jeho úvahy v bodech 26, 30 a 36 rozsudku. Dále v bodě 37 krajský soud adekvátně vypořádal odlišnou kvalifikací postižení stěžovatele posudkové komise oproti posudkům porízeným ve správním řízení.

[16] K námitkám stěžovatele stran nedostatečného odůvodnění posudku posudkové komise Nejvyšší správní soud uvádí, že výše jmenovaná judikturní kritéria byla v posudku vzata v úvahu. Posudková komise na straně 5 posudku uvedla, že byly zohledněny subjektivní potíže stěžovatele, přičemž jeho zdravotní stav byl podřazen pod pojem *dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav*. Dále bylo uvedeno, v jakém rozsahu došlo v důsledku zdravotního postižení ke snížení schopnosti stěžovatele vykonávat pracovní činnost (str. 5). Pokles pracovní schopnosti byl rovněž v posudku zařazen pod příslušnou položku (položka 6c). Komise dále objasnila, z jakých skutečností vycházela při stanovení míry poklesu pracovní schopnosti stěžovatele, kterou určila na horní hranici příslušného rozmezí (str. 5). Komise odůvodnila, z jakých důvodů nepovažovala za vhodné aplikovat korektiv podle § 3 odst. 1 vyhlášky o posuzování invalidity. Komise uvedla, že stěžovatel nesplňoval funkční kritéria užití položky 6d. Uvedla, že stěžovatel byl schopen vykonávat práci recepčního v plném pracovním úvazku, jeho stav je dlouhodobě stacionární a nevyžaduje péči v lůžkových nemocničních zařízeních. Posoudila také způsob korekce vady, přihlédla k dosavadní zdravotní dokumentaci stěžovatele, jako i k vyšetření internistou při jednání posudkové komise. Nepodřazení pod položku 6d tak bylo řádně zdůvodněno.

[17] Ve shodě s tím krajský soud zdůraznil, že závěry posudkové komise nebyly stavěny pouze na konstatování, že je stěžovatel schopen práce na plný úvazek; rozhodné bylo, že stěžovatel nesplnil funkční kritéria stanovená pro příslušné položky. Posouzení schopnosti využití zachovalé pracovní schopnosti je navíc jednou z náležitostí posudku (rozsudek NSS z 24. 4. 2025, čj. 3 Ads 203/2024-48, bod 32). Nejvyšší správní soud k těmto námitkám uzavírá, že posudek splňuje požadavky na přezkoumatelnost, úplnost i přesvědčivost, a krajský soud nepochybil, pokud z něj vycházel.

[18] K námitce neprovedení navržených důkazů Nejvyšší správní soud uvádí, že odmítnutí důkazního návrhu lze podle judikatury založit třemi důvody, přičemž jedním z nich je nadbytečnost navrhovaného důkazu (nálezn ÚS z 8. 12. 2009, sp. zn. I. ÚS 118/09, a navazující rozsudek NSS z 31. 8. 2022, čj. 2 Ads 187/2020-48, bod 33). V nyní projednávaném případě krajský soud v bodě 14 zejména ve spojení s bodem 30 rozsudku odůvodnil, proč považoval provedení výsledků členů posudkové komise za nadbytečné. Tento postup krajského soudu nepředstavuje hrubé pochybení, které by mohlo založit přijatelnost kasační stížnosti.

[19] K stěžovatelovým námitkám tedy již existuje ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu. Nejvyšší správní soud tuto judikaturu neshledal rozpornou a není zde prostor ani pro odchýlení se od ní. Taktéž nedospěl ani k závěru, že by se krajský soud v napadeném rozsudku dopustil zásadního pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

pokračování

V. Závěr a náklady řízení

[20] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl.

[21] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (usnesení rozšířeného senátu NSS z 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, bod 53, a usnesení NSS z 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS, bod 18). Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, která měla ve věci úspěch, podle § 60 odst. 2 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení nenáleží, neboť jde o věc důchodového pojištění.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 23. dubna 2026

Jitka Zavřelová
předsedkyně senátu